

NAZWANIE (6) *sb n*

Oba a jasne, e pochylone.

sg N nazwanié (1). ◇ G nazwaniã (5).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde brak.

1. *Określenie jakimś wyrazem lub wyrażeniem, przypisanie czegoś za pomocą użycia pewnego wyrazu; appellatio, denominatio Cn (5) : A co lie tknie tego iż go Iákob Bogiem ábo Elohimem názwał/ [...] tedy y to z ániołá Bogá nie czyni/ ábo onego wálzega Syná Bożego słowo Bogá. A nie czyni dla podobnego názwania CzechRozm 48.*

nazwanie kogo (1): z tąd okázuie się to iest z tego názwania Ianá Krzcicielá głósem wołaiącego nie tylko slyn Boży ále też y duch ś. CzechEp 152.

*Z wyrazem określającym w I (3): Bo owo czapki zdeymowanie/ klánianie/ z drogi wstępowanie/ niemoże być włalnym imieniem czci ábo dośtoyności názwano/ ále ráczey są nieiákne znáki czci ábo dośtoyności/ częłtokróć od ludzi ábo przymufzonych ábo pochlebcow wyrządane: á nieináčey názwania czciá godne/ iedno iáko człowieczy obraz názwania człowiekiem iest godzien [*neque secus honoris nomine digna, quam homo pictus hominis nomine dignus habetur*]. ModrzBaz 40; CzechEp 152.*

Wyrażenie: »nazwanie [czyim] imieniem« (1): Tákże też áni dla nie oznáymienia imieniá swoiego/ y dla názwania imieniem Bożym [tj. Bogiem]. CzechRozm 48.

2. *Nazwa (1) : Vocamen – Nazwanię. Calep 1141a.*

Cf NAZWAĆ, NAZWISKO